

Prediking OLK 251213 – Kerstlicht – Levenslicht

Gemeente, Het is Kerstmis!

Al zou je dat gezien het weer niet echt vermoeden.

Maar we hebben allen ons best gedaan, om te doen wat met Kerst moet geschieden: Bomen versiert. Carols gezongen in de regen voor de kerk, de halve dag en avond lang, op maandag... Boodschappen in huis gehaald, omdat morgen de winkels dicht zijn... Deze zaal hier mooi versierd, kaarsen aan, mooie muziek verzorgd...

Wat kan nu nog mis gaan?... Ietwat uitgeput zitten we uiteindelijk hier, in de kerk, - en gelukkig hebben de meesten van ons straks, (of al sinds een paar dagen) vakantie. Maar het is ook eigenlijk een beetje vreemd: Al die drukte op weg naar het feest, en dan, als het er is een soort anticlimax: de meesten van ons zitten er eerder ietwat uitgeput bij, en je hoort ons denken: *Dat hebben we straks ook weer gehaald...!* Is dit nou eenmaal zo als het gaat, of: **Zou dat ook anders kunnen? En hoe dan?** De samenleving om ons heen lijkt ons wel te “pushen” om al die te regelen en plannen zaken toch maar op ons te nemen, **om Kerst tot een SUCCES te maken** – net als we tegenwoordig geacht worden eigenlijk alles tot een succes te maken... Maar het verhaal van het kind in de kribbe, de herders en de os en de ezel (in sommige evangelieversies ervan)...- dat verhaal is eigenlijk helemaal geen succesverhaal, en is het ook nooit geweest... Zo’n beetje alles zit tegen, en wel van begin aan: - Geen ordentelijk toneel voor de presentatie van de beoogde lichtfiguur, - Als toeschouwers enkel wat sociale randfiguren - Drie VIPs van Koninklijke komaf die bijna ook nog de verkeerde kant uit lopen - De hoofdfiguur achtervolgd en met de dood bedreigd van begin aan - En uiteindelijk loopt het allemaal uit op een veroordeling en terechtstelling als crimineel... Noem je dat nou een succesverhaal? Niet echt, eigenlijk... Niet in de zin zo als wij ze vandaag graag horen en liefst ook aan elkaar vertellen... En zo’n verhaal, - hoe en waarom vier je dat nou? En nog sterker: Hoe houd je dat vieren vol, al bijna tweeduizend jaar. Blijkbaar toch wel om iets anders, iets dat verborgen is onder de beelden en liederen die het feest omgeven.

De “onder de beelden doorlopende stroom” van het Kerstverhaal vertelt, dat het niet “het religieuze” in algemene zin is, de aanbidding van iets

hogers en groots, dat de wereld verlost van haar ik-gecentreerd bestaan. Nee - zingen de liederen en klinkt het door in de stilte: Het Kerstverhaal vertelt van een God die alle voorstellingen van goden op z'n kop zet: Een God die niet, zo als de meeste andere goden, veilig in zijn hemel blijft, maar die ons zo nabij komt, zo onverdraaglijk nabij dat het bijna niet uit te houden is: Een God die in de gestalte van een mensenkind gekend wil zijn, - **een bundeltje ongeluk die in zijn luiers schijt!** Hoe moet je dat nou vieren, zo'n verhaal? En vooral: hoe moet je het leven, dat verhaal? En: hebben we voor DAT verhaal en voor DAT feest wel de goede voorbereidingen getroffen, met onze kerstinkopen en de versiering en de muziek... Ik denk dat dat wel min of meer goed zit, als we er naast de voorbereidingen van buiten ook ruimte hebben voor de voorbereidingen van binnen, vandaag en door het jaar heen:

Vorbereidingen, die ons openen voor die haast ongepaste nabijheid, die de God van het Bijbels verhaal bij ons zoekt... **Al hebben we gedaan en voorbereid wat we konden, wat kan nu nog mis gaan?** Welnu, wat mis kan gaan, is, dat wij de deur dicht laten voor die God... Letterlijk en figuurlijk: de deur van onze harten en onze hoofden, en de deuren van onze huizen, als de moeilijke vragen van onze wereld aankloppen: - Vluchtelingen zonder juiste papieren, - Mensen in nood waar dan ook... of: Buren die al zo lang ongekend naast ons leven, dat ze net zo goed niet zouden kunnen bestaan... kleine mensen overal om ons heen, onopgemerkt... in wie, ongelovelijk – niet te geloven... God in ons leven gestalte wil krijgen... als vraag naar onze medemenselijkheid. DAT te waarderen en voor waarachtig te houden, God in de mensen op onze weg te ontwaren, in die onogelijke gestalten van gewone mensen onze naast ontdekken die onze nabijheid zoekt of nodig heeft, al is het maar de nabijheid die kennis neemt van het feit dat hij of zij er is... In die onooglijke mensenverhalen God te ontdekken, dat zet alles op z'n kop wat deze wereld "normaal" vindt. Het past niet bij een gewone godsdienst, en het past al helemaal niet bij een rationeel doorgedachte "levensovertuiging"...

En toch is dat het, wat het Kerstfeest van ons vraagt. Ga d'r maar aan staan, in je leven in je vieren in alles wat je wezenlijk raakt God te vermoeden waar die het minst waarschijnlijk lijkt te zijn. Een bord bijzetten voor wie altijd verwacht kan worden aan onze deur te kloppen.

Onze eettafel thuis herkennen als de voortzetting van de avondmaalstafel hier of misschien eerder omgekeerd: als het oord waar het avondmaal zijn oorsprong en bron heeft... en beseffen dat de tafelgemeenschap, met wie dan ook, een heilig, genezend moment is in ons bestaan... Als het ons lukt dat vast te houden van het feest van Kerstmis, en het te vertalen naar de wijze hoe wij met elkaar leven en hoe wij onze samenleving inrichten, dan zijn al die voorbereidingen voor het feest niet voor niets geweest.

En dan gaat het feest door... ook in het nieuwe jaar, elke dag van dat jaar... Als dat geen Kerstbelofte is!

Ik wens ons in die zin een verrassend en uitdagend Kerstfeest, vele dagen en weken lang. En ik ben benieuwd wie bij u te gast komt, wie plaats vindt in uw leven, aan uw tafel, en wie voorkomt in uw gebeden. En ik ben benieuwd, hoe dat uw en onze kijk op het leven en de wereld en het geloof en de kerk verandert... Ik ben benieuwd op uw en mijn verhalen van leven, Kerstverhalen, in het komende jaar. AMEN